

i Havnene, og de Sejlskibe, der holdes i Gang, sejler gennemgaaende med store Underskud. Samtidig faar dette Erhverv saa godt som ingen Støtte fra Staten, men der paalægges det store Byrder, f. Eks. til Ulykkesforsikring, Skibstilsyn, Havneafgift, og det er Byrder, der baade er langt større, end de var før i Tiden, og tillige langt større end de, Udlandet paalægges sine Skibe. Det siger sig selv, at skal dette Forhold vedvare, vil dette Erhverv slet ikke kunne klare sig. Ikke blot vil herved et selvstændigt og dygtigt nationalt Erhverv gaa til Grunde, men en Ting til, den bedste, ja, næsten eneste Uddannelsesmaade for vore Søfolk, gaar ogsaa i Vasken. De danske Søfolk, der er æstimerede hele Verden over, som under Verdenskrigen viste sig i allerhøjeste Grad at staa paa en saadan Højde, at Danmark kan være dem taknemmelig, og som satte Livet til i Hundredevis for at sikre os de fornødne Tilførsler — disse Søfolk har, saa vidt jeg ved, ikke fra Statens Side, men kun fra privat Side modtaget en Anerkendelse i Gerning for det, de har gjort. Tak har de maaske faaet nok af fra forskellige Sider, men af mange Tak døde som bekendt Smedens Kat. Det forekommer mig, at Staten har en moralsk Forpligtelse til nu at lette de ekstraordinære Byrder, som er lagt paa dette Erhverv, og jeg vil spørge den højtærede Statsminister, om han ikke som Erhvervsminister vil føle sig forpligtet til at fortsætte de Bestræbelser, hans Forgænger som Handelsminister udfoldede for at faa disse Forhold forbedret og lettet særlig for Sejlskibsfarten.

Om vort Forhold til Udlandet vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Vi ønsker alle et godt Forhold til Tyskland, det er udenfor al Tvivl, og vi er fra vor Side rede til at gøre, hvad der skal gøres, for at vedligeholde og bevare det gode Forhold. Men Tyskland — vil det gøre, hvad der er nødvendigt? Tyskland kender Vejen til en god Forstaaelse med Danmark.

Saa er der Forholdet til Rusland. Den Nytte, vi har haft af Forbindelsen med Rusland, turde maaske være noget tvivlsom. Enhver ved, at vore Millionkrav i Rusland har vi ikke faaet anerkendt, og vi har ikke fjerneste Udsigt til at faa dem anerkendt. Vor Eksport til Rusland er fuldkommen minimal i Forhold til vor Import fra Rusland. Hvis jeg husker ret, androg sidste Aars Eksport til Rusland ikke mere end ca. 700 000 Kr., medens Importen fra Rusland androg 29 à 30 Mill. Kr. Det er altsaa Rusland, der drager den største Fordel af Handelsforbindelsen, idet vi køber fra Rus-

land, men vi kan ikke komme til at sælge til Rusland, undtagen vi vil sælge mod en ganske usikker Kredit, saa at vi ikke ved, om og hvornaar vi kan faa vore Penge. Det var nu Nyttens ved Forbindelsen, som forekommer mig meget tvivlsom. Men Faren ved denne Forbindelse har vi Konservative Gang paa Gang peget paa, og nu kan vi henvise til Erfaringerne fra England, og vi kan henvise til den fortsatte Religionsforfølgelse, som nu foregaar gennem Russernes Optræden med Hensyn til Kirken i Bredgade; der viser det sig, hvilken Fare der kan være ved denne Forbindelse. Og maa jeg minde den højtærede Statsminister om, at hans engelske Kollega Mac Donalds alt for nære Berøring med den russiske Blodøkse kostede ham hans politiske Hoved. Der er derfor Grund til at passe paa, at Berøringen med Rusland og det russiske Styre ikke bliver alt for intim. Vi Konservative har intet Ansvar i denne Retning, vi har ikke stemt for Handelstraktaten, for Anerkendelse de facto og de jure; sker der noget, saa ved vi, hvem der har Hovedansvaret i denne Sag.

Maa jeg dernæst ganske kort nævne Spørgsmaalet Island. Island er jo paa en Maade Udland, paa en anden Maade staar det os meget nær, idet det sammen med os danner et Forbund. Tanken med dette Forbund var at udvikle og fremme Forbindelsen med Island. Ogsaa vi, som ikke mener, at Forbundsloven tilstrækkeligt varetog Danmarks Interesser, erklærede os villige til, hvis den blev vedtaget, at gøre, hvad vi kunde, for at udvikle og fremme denne Forbindelse. Der blev da ogsaa etableret en særlig Institution, det islandske Nævn, til at virke derfor. Dette islandske Nævn bestaar af 3 delegerede fra hver Side, som blev valgt paa 8 Aar ad Gangen og skulde samles mindst en Gang aarligt — derved er det nu for øvrigt ogsaa blevet —, som Regel enten i København eller i Reykjavik. Dette Nævn havde til Opgave at foretage en *forudgaaende* Revision af alle Lovforslag. Der staar udtrykkelig i Forbundstraktaten, at alle Lovforslag skal, hvor Omstændighederne ikke gør det særlig vanskeligt, forelægges for Nævnet inden Forslagernes Behandling i Altinget eller i Rigsdagen, og saa skal Nævnet gennemgaa dem og søge at ændre dem, hvis der findes noget til Skade for det ene eller det andet Land eller dets Borgere. Det skal dernæst gøre Indstilling om Ændringer inden Forelæggelsen, og det skal udarbejde Lovforslag og vaage over, at Ligeretsbestemmelsen ikke bliver tilsidesat.